

LIKOVNI ŽIVOT: Uz izložbe Jagode Buić i Miluna Vidića u Beogradu, Galerija »Sebastian« i Galerija SANU

Pokret kao vjetar

Istodobno sa Šestim trijenalom jugoslavenske likovne umjetnosti u Beogradu traju i dvije zanimljive samostalne izložbe. Riječ je o izložbama Jagode Buić (kiparski radovi, tapiserije i crteži) u Galeriji »Sebastian« i Miluna Vidića (skulpture) u Galeriji SANU. Ono što njih posebno izdvaja iz bogatog likovnog života glavnoga grad to su svakako njihove snažne individualnosti i izražajnosti.

Iako predstavljena u nevelikoj galeriji, Jagoda Buić i na malom prostoru doseže svu punoću i genezu velikog i nadahnutog stvaranja, od skica, naznaka, crteža, preko tapiserija, do skulptura (svejedno da li su izrađene u tekstu ili željezu). To potvrđuju njene četiri reljefne i skulpturalne tapiserije, potom tri male, komorne željezne skulpture, devet većih crno-bijelih »prostorno-akcionih« crteža, te još dvadesetak minijatura, skica i zapisa, nastalih tokom razmišljanja i istraživanja novih oblika i ekspresija.

Jedan njen crtež, čiji je naziv »Vjetar«, mogao bi biti moto čitave ove izložbe. Jer i crteži na papiru i tekstil i metal imaju prepoznatljiv znak – pokret. Pokret kao vjetar, kao bura, oluja, val, gibanje, nemir... pokret mora. Zraka, materije, duše, istodobno, taj osobeni simbol kod Jagode Buić poprima snažnu poetsku snagu. I ova nevelika prezentacija namah obja-

šnjava zašto je Jagoda Buić tako značajno ime i u nas i u svijetu.

Beogradski kipar Milun Vidić (48) očarava svojom uvjerljivošću u oblikovanju materijala. Ne baš u trendu modernih tokova, imun na njihove prolazne izazove, on je od samog početka (prvu je izložbu imao 1970. godine) nametnuo osjećanje stabilnosti svoje kreativne umjetnosti. Kritika ga je brzo prihvatila i s osobitim ga zanimanjem prati sve vrijeme, do ove izložbe u SANU (koja je uslijedila nakon što je dobio nagradu Akademije iz Fonda Ivana Tabakovića).

Njegovi predjeli u drvu, izloženi u Galeriji SANU, zapravo predstavljaju preobražene oblike folklornog predmeta, jednostavnog, rustičnog izgleda. Kritičar Zoran Markus s pravom ističe da je Vidićeva skulptura monolitna masa, kubus kamena, zemlje ili drveta, otet iz njedara prirode a oplemenjen samo toliko koliko je potrebno da se preko minimalnih intervencija bezobličja preobrazi u formu – većina Vidićevih izloženih skulptura su zapravo drvene kocke, tek na gornjoj strani izrezbarene, izdubljene, izgravirane – u predjele. Oni naliče na gradove s neboderima, na vrhove planina, arabeske šumskih obrisa i sl. Uz njih, Vidić predstavlja i svoje prostorne kompozicije, oblike koji imaju rustikalna izvorišta.

MOMČILO STOJANOVIĆ